

ELOGI DE L'INDIVIDUALISME

En el número anterior escrivíem sobre l'individualisme i ens felicitàvem de fets socials que s'esqueien en el nostre poble i que prometien en un futur més o menys immediat l'anar atenuant la xacra de l'individualisme que desgraciadament és una de les nostres característiques.

Però ara vull fer l'elogi de l'individualisme. Precisament perquè també hi ha motius d'elogi. I per ser honestos hem de donar a cada cosa el que li pertany.

I amb això no vull contradir res de l'article anterior. Els dos articles són en realitat complementaris.

Dins dels modos musicals, hi ha els tons majors i menors. Els majors són els magistrals. Els menors ja ho diu la paraula. Emprat doncs el símil musical, el meu elogi de l'individualisme serà en to menor. Precisament perquè l'elogi només pot ser relatiu.

Tinc com a indiscutible que l'individualisme és la negació dels signes dels temps que, per a iniciar una autèntica promoció humana, exigeixen la socialització o almenys el treball en comú.

Però l'individualisme, com un fet indiscutible, ha estat sempre un mal menor. I entre altres raons, és menor perquè l'individualisme té les seves justificacions.

La causa seva l'hem de buscar en el desinterès que el poble ha tingut per a vincular-se i comprometre's en les iniciatives encaminades al bé comú.

En tot poble hi ha gent amb personalitat, amb capacitat d'iniciativa, amb capacitat d'organització, amb dons de comanament.

Aquestes persones submergides en un ambient social inoperant, no tenen altre recurs que ser individualistes. El sentit social que els envolta no els és propici a una col·laboració col·lectiva envers finalitats profitoses per al bé comú. Es llavors que desafien tàcticament la passivitat dels altres amb la seva acció. Aquesta és rebuda amb indiferència per part de la majoria. I aquesta, defensa la seva actitud passiva, preveient dificultats, veient imprudències en l'acció empresa i profetitzant un mal fi per a tal acció.

Si els que actuen sols es deixen endur per l'opinió dels altres, l'acció no es realitza. Si tiren endavant malgrat la resistència passiva i el somriure mofeta sota el nas, llavors l'acció, encertada o no, es realitza.

En el nostre poble tenim maneres de constatar el que fins ara hem dit, a través d'un bon munt de fets.

Aquests mateixos ens poden ajudar a veure els desvalors amb què s'acompanya l'individualisme, malgrat haver de reconèixer que aquesta actitud presuposa uns valors personals i d'iniciativa, indiscutibles.

Quins són aquests desvalors, que mediatitzen l'individualisme de tal manera que el seu elogi hagi de ser en to menor?

Les iniciatives individualistes queden marcades excessivament —i necessàriament— pel pensament unilateral del seu promotor. Encara que aquestes iniciatives tinguin valors positius, tendeixen directa o indirectament, conscient o inconscientment, a subratllar la personalitat i l'interès particular del qui les porta a terme, oblidant com a criteri primari a tenir en compte en tota acció, la promoció i la necessitat autènticament social.

Hem fet l'elogi de l'individualisme. L'hem justificat com a reacció lògica dels homes amb personalitat davant d'un context social inoperant.

L'individualisme, com a mal menor, ha promogut iniciatives més o menys encertades.

Però cal fer el pas de l'acció i iniciativa individual a la col·lectiva. Aquesta, a més de promoure més la responsabilització comuna i els valors cívics i humans en plural, dóna també la possibilitat d'acció social i profitosa als homes de personalitat i dots d'organització, si saben acoplar-se a les exigències del bé comú i si saben sacrificar el seu relleu personal fent el pas del jo, al nosaltres, que avui és imprescindible si volem tirar endavant.

Tomàs Vergés

Peluquería de

Señoras

Dolores

Calle Virgen del Remedio, s. n.

(Piso Torras)

SANTA EULALIA DE RONSANA